



Emsura Hamzić

KAD BIH BILA BEBI DOL

Kad bih bila Bebi Dol, bila bih hodajuća,
pjevajuća i plešuća geografija.
– Brazil, Španija, Kolumbija, Kuba i Amerika,
Samba, rumba, ća, ća, ća...
Skini sve, skini cipele što pre,
Skini jaknu farmerke, hajde igra počinje. –
Potom bih pjevala u pustinji pod bijelim čadorom,
ogrnuta pijeskom, po kojem brode škorpioni i harpije,
Rudiju, princu, „Šeiku“ i „Šeikovom sinu“.
Nježno bih odmotavala marame i platno sa njegove glave,
i istresala pijesak, a iz obuće krv i žuljeve,
ljubeći mu noge umorne.
Na oholost njegovu laso bih bacala,
i krotila ponos uzrastao do neba.
Pjevala bih mu: – Rudi, zašto se javljaš,
– O, Rudi, samo dok sanjam,
Tad kažeš mi – Bebi ne budi luda,
– idi i spavaj, sad čuvam te ja.
O Rudi, moj Rudi, kog znam...

Onda bih malo pjevala Mustafi,
svom Mustafi iz Aleksandrije,
i to one Aleksandrije Lorensa Darela, i Kavafija,
a ne onaj čuveni hit koji sam prvi put čula,
vjerovatno kad i Bebi, Ja Mustafa, ja Mustafa,
ili Šeri ž tem, a poslije u prevodu, koji su pjevali
Lola Novaković i Đorđe Marjanović:
– Šeri ž tem, ljubavne su reči,
kad dragi dragoj peva o toj sreći...
Nekoliko stihova iz moje pjesme Mustafa, glase ovako:
– Zaboravi, na evropsko vrijeme,
Tamo noć traje danima,
Zaboravi na evropske žene,
I okusi slast Istoka...
Da li osećaš slast Istoka... –

Potom bih pjevala, Rudiju ili Mustafi:
-Inšalah, inšalah, inšalah, inšalah...
Zatrudneću, akobogda – rodiću sina! –

Onda bih se sjetila Mustafe
iz Crnjanskovog *Romana o Londonu*,
i toga da je tu, Mustafa opšte ime za ljubavnika.
Bila bih otkaćena, odijevala bih se u perje,
ali vještačko, štitila bih životinje,
i bila amazonka, plemenita, a surova, ratnica.
U ličnoj karti bi mi pisalo Dragana Šarić,
rođena 2. oktobra 1962. godine u Beogradu,
Vaga u horoskopu, otkaćena Vaga,
Baš kao i ja, mada moja otkaćenost
nije toliko vidljiva spolja.
Uvijek bih pjevala, dok bih i bukvalno
pozivala nekog Rudija ili Mustafu,
– Hajde da, uzmemo neki dobar auto
I odemo negde gde nikog nema, daleko
Da spavamo i da se kupamo po celi dan.
Kad padne mrak,
Na drugoj strani reke svetli grad. –

Ne bih se nikad pojavila u rijaliti programima,
kada bih bila Bebi Dol.
Pjesma „Bez srca“ postala bi planetarni hit,
jer bi se milioni današnjih ljudi prepoznali u njoj,
bilo kao glavni, bilo kao sporedni likovi.
Znači, ili da su oni bez srca, ili njihovi bližnji.

„Ludilo moje ćerke, nije lako izdržat“,
– izjavio bi moj otac, saksofonista, džez-muzičar.
Eto, kad bih bila Bebi Dol, bila bih planetarna zvijezda!

BOLJE DA SAM BILA TRGOVAČKA KĆERKA

Bolje da sam bila trgovačka kćerka,
Svi bi me ženiti htjeli.
Prosaca redovi cijeli, dvorište bi nam zauzeli.
Jedni bi igrali lopte, drugi majci pomagali
Da veš prostre, treći okopavali leje lala i hrizantema,
Četvrti se iza kuće skrivali,
A peti pili pivo i dovikivali ružne riječi
Na račun trgovaca, njihovog prljavog novca,
I prokletih njihovih, lijepih i mirazom opskrbljenih
Kćeri.
Onda bi otac izašao i izveo me, podruku –
I strogim glasom upitao – Ko se to javlja da štrik preskoči,
Da pivo ne popije, da grubu proguta riječ –
Evo mu je dajem, najdražu kćer svoju,
I da mi je ne vraća,
Nego da dugo i srećno živi s njom
Na kraju šume, u kući punoj smijeha.

Samo jedan je iskoračio hrabro,
Poklonio se i ruku moju prihvatio,
Iz očeve ruke.
Šumar bješe.
I odosmo u kućicu na kraj šume
Da smijeh se ori, da radost romori. Kao kiša.

DA SAM, BOGDO, PČELICA VREDNICA

Da sam, bogdo, pčelica, vrednica,
Uživala bih u netaknutoj prirodi,
Leteći od cvijeta do cvijeta –
Doručak, ručak i večera,
Bili bi mi uvijek pripremljeni,
Kao da sam na pansionu, na lezilebedatejedem.

Uopšte ne znam zašto kažu da sam vrijedna.
Letjeti od cvijeta do cvijeta, i to samo onih čistih,
Nezagađenih livada, jer imam takav istančan njuh,
Da zaobilazim u širokom luku one koje nisu takve.
Uveče bih se vraćala u svoje boravište – košnicu,
Planirajući da ću se istuširati, dotjerati
I izaći u noćni provod,
Ali vrućina i umor, ipak bi učinili svoje,
I ja bih, čim se ispružim da odmorim umorne noge – zaspala.
Kad bih se probudila, već je bilo kasno, dva, tri sata noću,

Pominjali bi me često u školi,
Ali i u svim drugim prilikama,
Mjestima i vremenima, kao „vrijednu pčelu“.

Doduše, i kod nas u pčelinjaku, ima trutova.
A takođe, kao i u drugim poslovima,
A posebno spisateljskom, sličnost je velika.
Naše djelo – med, svi vole, nas uglavnom ili ne vole,
Ili ih nije briga, dok god ima meda,
A nimalo im se ne dopada kad im zabodemo žaoku.

Možda bih imala sreće i postala poznata i slavna,
Kao pčelica Maja, i imala svog druga Pava,
I djeca bi me u slikovnicama i u crtanim filmovima
gledala, i u bojankama crtala.

Tada bi mi život bio malo drugačiji,
Od ovog lutanja sa cvijeta na cvijet.
Šminkali bi me, naglašavali tamne i žute prugice,
Stavljali u moja providna krilca razne kristale i drago kamenje,
Sitno, sitno, samo da diskretno svjetluca.

Diskretno – nego kako! – Jer tako radi prava gospoda!

KAD BIH BILA DUNAV

Kad bih bila Dunav, čak bi i Zlatna greda
zadrhtala na pomen mog imena.

Ponekad bih, neočekivano, podivljao,
iako sam poznat po tromosti i tome da se jedva valjam,
uprkos svojoj veličini.

Naljutila bi me prevelika sigurnost onih koji se špaciraju
uz moje obale, onih što u moju vodu mokre i pljuju,
a splavove bih poizvrtao, i o glavu obio onima
koji se šepure po mojim leđima, tj. vodi.

Posle bih se izvinjavao i vraćao u bijesu odnesene lutke
sa plavim kikicama i roze mašnjama, uplakanim djevojčicama,
kuće ribarima i njihovim skočanim ženama,
i mreže bih vraćao kojima misle da me nadmudruju,
a ne znaju da ni pecaljke, ni mreže, bez moje dobre volje
ne bi ništa iznijele, ni jednu jedinu ribicu.

Bio bih ponosan na Švarcvald, crnu planinu ispod koje izvirem,
kao i na tortu s istim imenom, a posebno bih isticao
kao ordenje za zasluge sa srebrnom i zlatnom zvijezdom,
glavne gradove koji bi sijali na mojim grudima
– Beč, Bratislava, Budimpešta, Beograd...

Uvijek bi mi izmamila osmijeh kompozicija
„Na lijepom, plavom Dunavu“, a posebno bih se gordio
onim – lijepom.

Ovo – plavom, takođe mi je drago i tačno,
ali sam i s onim crnim povezan, očito, jer,
na izvoru i ušću sam u najbližem srodstvu sa
Crnom šumom – Švarcvalad, i Crnim morem – Karadenjiz.

U Novom Sadu i mnogim drugim gradovima,
imam ulice, parkove, dvorce, koji se po meni zovu.

Valcer bi moji talasi plesali od sreće, sve dok ne zaspim
ili ja, ili oni koji u mene gledaju sa mostova,
sa obala, iz bašta punih smijeha i muzike i dječije graje.